

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Edyta Rząd

w obecności oskarżyciela Prokuratora Małgorzaty Horoszko-Chojnackiej

po rozpoznaniu dnia 10 września 2014 r. i 05 listopada 2014 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

1. H. J. , syna S. i H. z d. G. , ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w nieustalonym miejscu a ujawnionym w L. , za pośrednictwem Z. H. nabył pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) pochodzący z przywłaszczenia na szkodę G. C.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

II. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w L. w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego na ul. (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy przy rejestracji pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) w ten sposób , że przedłożył w celach rejestracji podrobiony dokument w postaci umowy kupna sprzedaży z dnia 16 lutego 2010 r. , czym podstępnie wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego pracownika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. , co do okoliczności , czasu i miejsca zakupu pojazdu marki oraz osoby sprzedającego

tj. o czyn z art. 272 k.k.

2. Z. H. , syna S. i Z. z d. Ł. , ur. (...) w miejscowości M.

oskarżonego o to, że:

III. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w nieustalonym miejscu a ujawnionym w L. , nabył od nieustalonej osoby po czym sprzedał H. J. pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) pochodzący z przywłaszczenia na szkodę G. C.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

1. Oskarżonego H. J. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt. I i II zarzutów;

2. Oskarżonego Z. H. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt. III zarzutów;

3. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócić oskarżonemu H. J. dowody rzeczowe opisane postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 30) pod poz. 1-11;

4. Na podstawie art. 632 k.p.k. zasądza od Skarb Państwa na rzecz oskarżonego H. J. kwotę 432 zł (czterysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;

5. Na podstawie art. 632 k.p.k. zasądza od Skarb Państwa na rzecz Z. H. kwotę 432 zł (czteryście trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;

6. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 326/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W listopadzie 2009 r. G. C. oddał do sprzedaży swój samochód marki O. (...) nr rej. (...) M. C. prowadzącego salon sprzedaży samochodów (...) w miejscowi M. we W. . G. C. przekazał M. C. pełną dokumentację tego samochodu w tym dowód rejestracyjny i świadectwo własności oraz 2 komplety kluczyków . Samochód ten miał zostać sprzedany za kwotę ok. 5000 Euro jako cenę wywoławczą . Po pewnym czasie G. C. dowiedział się od M. C. że samochód ten został sprzedany nie otrzymał jednak za niego żadnych pieniędzy . Samochód O. (...) nr rej. (...) M. C. przekazał do autokomisu w B. w Niemczech .

Na początku 2010 r. oskarżony H. J. podjął decyzję o zakupie nowego , większego samochodu , gdyż samochód który dotychczas użytkował był za mały na potrzeby jego rodziny. Oskarżony H. J. postanowił sprowadzić samochód z zagranicy . W tym celu skontaktował się z mieszkającym w S. znajomym swojego ojca oskarżonym Z. H. który zajmował się sprowadzaniem samochodów z Niemiec wobec faktu iż wcześniej pracował on w salonie samochodowym w Niemczech i zna język niemiecki . Oskarżony Z. H. przesłał drogą e-mailową oskarżonemu H. J. ogłoszenia dotyczące nabycia pojazdów które znalazł na stronie internetowej M..de. . Oskarżony H. J. z przesłanych mu ofert wybrał samochód marki O. (...) nr rej. (...) który był wystawiony do sprzedaży w jednym z komisów samochodowych w B. w Niemczech . Następnie w lutym 2010 r. oskarżony H. J. przyjechał do S. gdzie przekazał pieniądze w kwocie 6000 EURO z których część otrzymał od swojego ojca S. J. oskarżonemu Z. H. na zakup tego samochodu . Oskarżony Z. H. po otrzymaniu tych pieniędzy pojechało B. gdzie w autokomisie był wystawiony do sprzedaży samochód marki O. (...) nr rej. (...) . W dniu 16 lutego 2010 r. przed zakupem tego samochodu oskarżony Z. H. udał się z właścicielem tego autokomisu z tym samochodem do najbliższej stacji (...) celem sprawdzenia stanu nadwozia , wiarygodności numerów VIN , stanu licznika oraz stanu technicznego tego pojazdu . Po jeździe próbnej tym samochodem oskarżony F. H. podjął decyzje o zakupie samochodu marki O. (...) nr rej. (...). Po powrocie do komisju samochodowego jego właściciel skontaktował się z osoba która miała być właścicielem tego samochodu , która następnie podpisała umowę sprzedaży tego samochodu jako G. C.. Oskarżony Z. H. po zapłaceniu za ten samochód kwoty 6000 EURO udał się niemieckiego wydziału komunikacji celem przerejestrowania tego samochodu . Podczas czynności związanych z rejestracją tego samochodu został on sprawdzony pod względem czy nie jest kradziony , następnie zostały wydane niemieckie tablice rejestracyjne i wystawiony niemiecki dowód rejestracyjny . Po przyjeździe oskarżonego F. H. tym samochodem O. (...) do S. przekazał on ten samochód wraz z pełną dokumentacją oraz z dwoma oryginalnymi kluczykami oskarżonemu H. J. . Oskarżony H. J. wypełnił przekazaną mu przez oskarżonego Z. H. umowę kupna tego samochodu podpisując się na niej i wpisując datę 16 lutego 2010 r. .

W dniu 04 marca 2010 r. oskarżony H. J. udał się do wydziału komunikacji Starostwa Powiatowego w L. celem zarejestrowania samochodu marki O. (...) w Polsce . Oskarżony H. J. przedłożył wszystkie konieczne do rejestracji tego samochodu dokumenty wraz z ich tłumaczeniem z języka niemieckiego . Po sprawdzeniu tych dokumentów oraz faktu czy pojazd o takim numerze VIN nie jest kradziony samochód marki O. (...) został zarejestrowany i oskarżony H. J. otrzymał dowód rejestracyjny i tablice rejestracyjne o numerze (...).

W dniu 30 lipca 2012 r. G. C. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. C. w związku ze sprzedażą jego samochodu marki O. (...) nr rej. (...) . W związku z powyższym pojazd ten został wprowadzony jako zaginiony do bazy S. w dniu 01 sierpnia 2012 r. .

W dniu 20 marca 2013 r. funkcjonariusze Policji z KPP we L. dokonali w L. przy ul. (...) zatrzymania samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) należącego do oskarżonego H. J. jako pojazdu poszukiwanego jako zaginiony od dnia 01 sierpnia 2012 r. według danych bazy S. . Samochód marki O. (...) o nr rej. (...) został poddany badaniu przez biegłych z zakresu mechanoskopii . Z opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji w W. z dnia 24 maja 2013 r. nr (...) wynika iż numer nadwozia VIN o treści : „ (...)” samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...) nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi śladów przerabiania . Tablica znamionowa nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi ona śladów przerabiania , nie stwierdzono również śladów jej wtórnego montażu (k. 69-71) .

H. J. ma ukończone 35 lat, jest żonaty , posiada dwoje dzieci , pracuje i uzyskuje dochód 3000 zł miesięcznie , był karany (k. 215-216) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Z. H. ma ukończone 51 lat, jest żonaty , posiada jedno dziecko , bezrobotny nie osiągający dochodów , był karany (k. 212-213) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonych H. J. (k. 162-163 i k. 303-305) i Z. H. (k. 208-209 , k. 305-307) , zeznań świadków : E. J. (k. 324-325) , S. J. (k. 326) i G. C. (k. 250-251 i k. 252) , protokołu zatrzymania rzeczy (k. 2-4) , protokołu oględzin samochodu (k. 9-10) , dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 12) , protokołu zatrzymania rzeczy (k. 20-22) , pisma z Biura Międzynarodowej (...) Policji KGP (k. 25-26) , dokumentacji rejestracyjna samochodu (k. 38-52) , opinii w zakresie mechanoskopii (k. 69-71) , dokumentacji dotycząca kradzieży pojazdu (k. 90-126) , kart karnych (k. 212-213 i k. 215-216) , dokumentacji fotograficznej (k. 262-263) , odpisu wyroku zaocznego z dnia 13.10.2014 r. (k. 315) .

H. J. stanął pod zarzutami , iż :

I. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w nieustalonym miejscu a ujawnionym w L. , za pośrednictwem Z. H. nabył pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) pochodzący z przywłaszczenia na szkodę G. C. to jest popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k.

II. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w L. w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego na ul. (...) , wyłudził poświadczenie nieprawdy przy rejestracji pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) w ten sposób , że przedłożył w celach rejestracji podrobiony dokument w postaci umowy kupna sprzedaży z dnia 16 lutego 2010 r. , czym podstępnie wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego pracownika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. , co do okoliczności , czasu i miejsca zakupu pojazdu marki oraz osoby sprzedającego to jest popełnienia czynu z art. 272 k.k.

Natomiast Z. H. stanął pod zarzutem , iż :

III. W bliżej nieokreślonym okresie czasu nie później niż do dnia 04 marca 2010 r. w nieustalonym miejscu a ujawnionym w L. , nabył od nieustalonej osoby po czym sprzedał H. J. pojazd marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...) pochodzący z przywłaszczenia na szkodę G. C. to jest popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k..

Oskarżony H. J. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów . Oskarżony H. J. wyjaśnił w jakich okolicznościach i dlaczego kupił sprowadzony z Niemiec przez oskarżonego Z. H. samochód marki O. (...) . Oskarżony H. J. wskazał iż na początku 2010 r. podjął decyzję o zakupie nowego , większego samochodu z powodu iż jego żona była w ciąży . Wspólnie z żoną podjęli decyzję by sprowadzić samochód z zagranicy . W tym celu skontaktował się on z mieszkającym w S. znajomym swojego ojca S. J. oskarżonym Z. H. który zajmował się sprowadzaniem samochodów z Niemiec . W swoich dalszych wyjaśnieniach oskarżony H. J. wskazał iż oskarżony Z. H. przesłał mu e-mailem ogłoszenia dotyczące różnych samochodów z których wybrał samochód marki O. (...) . Wobec powyższego w lutym 2010 r. przyjechał do S. gdzie przekazał pieniądze w kwocie 6000 EURO z których część otrzymał od swojego ojca S. J. oskarżonemu Z. H. na zakup tego samochodu . Po przyjeździe oskarżonego F. H. tym samochodem O. (...) z Niemiec do S. przekazał on mu ten samochód wraz z pełną dokumentacją oraz z dwoma oryginalnymi kluczami . W swoich dalszych wyjaśnieniach oskarżony H. J. opisał jak

wyglądała procedura rejestracji tego samochodu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w L.. Oskarżony H. J. w swoich wyjaśnieniach kategorycznie stwierdził iż był pewien iż ten samochód został sprowadzony legalnie i nie pochodził z przestępstwa , o czym świadczył fakt iż posiadał on pełną dokumentację , dwa kluczyki oraz został przerejestrowany w Niemczech (k. 162-163 i k. 303-305).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych H. J. jako jasnym dokładnym i logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie , zwłaszcza zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków: G. C. , E. J. i S. J. w zakresie jakim Sąd dał wiarę w zeznania tych świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego Z. H. . Z wyjaśnień oskarżonego H. J. wynika wprost iż był pewien że przedmiotowy samochód O. (...) nabył legalnie , zwłaszcza że posiadał on pełen komplet dokumentów , dwa oryginalne kluczyki. Należy ponadto wskazać iż samochód był sprawdzany na stacji (...) przed jego zakupem w Niemczech , a następnie w bazie danych skradzionych pojazdów podczas jego rejestracji w niemieckim urzędzie komunikacji . Należy wskazać iż dopiero w dniu 30 lipca 2012 r. G. C. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. C. w związku ze sprzedażą jego samochodu marki O. (...) nr rej. (...) . W związku z powyższym pojazd ten został w dniu 01 sierpnia 2012 r. wprowadzony jako zaginiony do bazy S.. Należy wskazać iż z zeznań świadka G. C. wynika iż o sprzedaży tego samochodu dowiedział się M. C. pod koniec 2009 r. lub na początku 2010 r. , jednak o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę , związanego z faktem iż M. C. nie zwrócił mu pieniędzy za ten samochód , zawiadomił dopiero w dniu 30 lipca 2012 r.. Dodatkowo należy podnieść iż H. J. nabył ten samochód za kwotę 6000 EURO , zaś świadek G. C. wskazał w swoich zeznaniach iż samochód ten miał zostać sprzedany przez M. C. za kwotę ok. 5000 EURO jako cenę wywoławczą. Ponadto należy wskazać iż z opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji w W. z dnia 24 maja 2013 r. nr (...) wynika iż numer nadwozia VIN o treści : „ (...)” samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...) nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi śladów przerabiania . Tablica znamionowa nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi ona śladów przerabiania , nie stwierdzono również śladów jej wtórnego montażu (k. 69-71). Wyżej wskazane fakty potwierdzają prawdziwość wyjaśnień oskarżonego H. J. .

Oskarżony Z. H. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony Z. H. wyjaśnił w jakich okolicznościach nabył dla oskarżonego H. J. w autokomisie w B. samochód marki O. (...) . Oskarżony Z. H. w swoich wyjaśnieniach wskazał iż przesłał drogą e-mailową oskarżonemu H. J. ogłoszenia dotyczące nabycia pojazdów które znalazł na stronie internetowej M..de. , z których ten wybrał samochód marki O. (...) wystawiony do sprzedaży w jednym z komisów samochodowych w B. w Niemczech . Następnie oskarżony H. J. przyjechał do S. gdzie przekazał pieniądze w kwocie 6000 EURO na zakup tego samochodu . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego Z. H. wynika iż po przyjeździe do B. przed zakupem tego samochodu oskarżony udał się z właścicielem tego autokomisu z tym samochodem do najbliższej stacji (...) celem sprawdzenia stanu nadwozia , wiarygodności numerów VIN , stanu licznika oraz stanu technicznego tego pojazdu . Po jeździe próbnej tym samochodem podjął decyzje o zakupie samochodu marki O. (...) dla oskarżonego H. J. . Oskarżony Z. H. w swoich wyjaśnieniach podniósł iż po powrocie do komisju samochodowego jego właściciel skontaktował się z osoba która miała być za właścicielem tego samochodu , która następnie podpisała umowę sprzedaży tego samochodu jako G. C.. Po zapłaceniu za ten samochód kwoty 6000 EURO udał on się niemieckiego wydziału komunikacji celem przerejestrowania tego samochodu . Podczas czynności związanych z rejestracją tego samochodu został on sprawdzony pod względem czy nie jest kradziony następnie zostały wydane niemieckie tablice rejestracyjne i wystawiony niemiecki dowód rejestracyjny . Oskarżony Z. H. w swoich wyjaśnieniach kategorycznie stwierdził iż był pewien iż ten samochód nie pochodził z przestępstwa o czym świadczy fakt że został on przerejestrowany po dokonaniu sprawdzeń w niemieckim wydziale komunikacji (k. 208- 209 , k. 305-307).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Z. H. jako jasnym dokładnym i logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie , zwłaszcza zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków: G. C. , E. J. i S. J. w zakresie jakim Sąd dał wiarę w zeznania tych świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego H. J. . Z wyjaśnień tych wynika wprost iż oskarżony Z. H. podjął wszelkie możliwe działania by ustalić że zakupiony przez niego dla oskarżonego H. J. samochód marki O. (...) nie pochodzi z przestępstwa . Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego Z. H. z takich samych powodów z jakich na wiarę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego H. J. .

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadków: E. J. , S. J. i G. C. jako jasnym , dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadków E. J. i S. J. żony i ojca oskarżonego H. J. wynika w jakich okolicznościach doszło do zakupu samochodu marki O. (...) sprowadzonego z Niemiec przez oskarżonego Z. H.. Świadkowie E. J. i S. J. opisali jak wyglądało przekazanie tego samochodu przez oskarżonego Z. H. oraz że przekazał on pełną dokumentację tego samochodu i dwa oryginalne kluczyki . Z zeznań tych świadków wynika wprost iż byli oni pewni iż samochód ten nie jest kradziony (k. 324-325 i k. 326) .

Natomiast z zeznań świadka G. C. właściciela samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) wynika iż w listopadzie 2009 r. oddał do sprzedaży swój samochód marki O. (...) prowadzącego salon sprzedaży samochodów (...) w miejscowości M. we W. . Świadek G. C. wskazał iż przekazał M. C. pełną dokumentację tego samochodu w tym dowód rejestracyjny i świadectwo własności oraz 2 komplety kluczyków . Samochód ten miał zostać sprzedany za kwotę ok. 5000 Euro jako cenę wywoławczą . Po pewnym czasie dowiedział się od M. C. że samochód ten został sprzedany nie otrzymał jednak za niego żadnych pieniędzy. Z dalszych zeznań świadka G. C. wynika iż od kilkunastu lat nie był w Niemczech a nazwiska Z. H. i H. J. nic mu nie mówią (k. 250-251 i k. 252) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd pełną dał wiarę opinią z zakresu badań mechanoskopijnych sporządzoną przez Laboratorium Kryminalistyczne K. Stołecznej Policji w W. dnia 24 maja 2013 r. nr (...) w jako jasnej , dokładnej i fachowej . Z opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji w W. z dnia 24 maja 2013 r. nr (...) wynika iż numer nadwozia VIN o treści : „ (...)” samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...) nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi śladów przerabiania . Tablica znamionowa nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi ona śladów przerabiania , nie stwierdzono również śladów jej wtórnego montażu (k. 69-71) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , które zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 291 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Paserstwo określone w art. 291 § 1 k.k. jest przestępstwem o alternatywnie określonych czterech formach działania sprawczego, przyjmujących postać: nabywania przez sprawcę rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, udzielania pomocy do jej zbycia, przyjmowania takiej rzeczy, udzielania pomocy w jej ukryciu. Przestępstwo określone w art. 291 k.k. jest przestępstwem powszechnym i może być popełnione przez każdy zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej podmiot. Istotą paserstwa jest nabycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, przy czym nabycie nie musi mieć wcale charakteru odpłatnego, gdyż możliwe jest także w drodze czynności nieodpłatnej (darowizny). Dla bytu paserstwa nie jest także konieczne, aby doszło do uiszczenia zapłaty za rzecz, nawet wtedy, gdy nabycie ma charakter odpłatny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1986 r., II KR 44/86, OSNPG 1986, nr 12, poz. 169). Elementem charakterystycznym nabycia rzeczy przez pasera jest uzyskanie przez niego całkowitego władztwa nad

rzecz, które umożliwia mu postępowanie z rzeczą tak, jak gdyby był jej legalnym właścicielem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 1986 r., II KR 315/86, OSNKW 1987, nr 7-8, poz. 67; zob. też W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 659). Nabycie rzeczy przez pasera następuje w złej wierze, tzn. w takich okolicznościach, w których nabywca wie, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego, a zbywca tej rzeczy, który uzyskał ją za pomocą czynu zabronionego, nie jest w stanie przenieść na nabywcę praw do rzeczy, których sam nie posiada. Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 291 k.k. mogą być tylko rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Przestępstwo określone w art. 291 k.k. jest przestępstwem umyślnym. (za Komentarz do art. 291 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiąkański, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) .

Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 k.k. nie jest konieczna natomiast świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. W szczególności nie jest konieczne, aby paser miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 662; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 423-424; J. Wojciechowski, Kodeks karny..., s. 506). Paserstwo jest przestępstwem o złożonym przedmiocie ochrony (zamachu), gdyż rzecz, którą paser: nabywa, pomaga zbyć, przyjmuje lub ukrywa - może pochodzić nie tylko z przestępstw przeciwko mieniu, lecz także z każdego innego czynu zabronionego (np. łapownictwa, przemytu).

Natomiast przepis art. 292 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega kto rzecz, o której na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Przez pomoc do zbycia rzeczy rozumieć należy wszelkie zachowanie ułatwiające realizację porozumienia między zbywcą a nabywcą rzeczy dotyczącego przeniesienia jej własności. Zachowanie to przybierać może postać pośrednictwa między zbywającym a nabywcą rzeczy, poinformowania osoby posiadającej rzecz o miejscu lub osobie, której można ją zbyć, wyszukiwaniu nabywcy, dostarczeniu rzeczy do miejsca transakcji lub podejmowaniu innych czynności umożliwiających lub ułatwiających dokonanie zbycia rzeczy (por. K. Indecki, Przestępstwo paserstwa..., s. 71 i n.; A. Marek, Prawo karne..., s. 546). Pomoc do zbycia przejawiać się może zarówno w formie działania, jak i zaniechania, przy czym zaniechanie karalne będzie tylko wówczas, gdy na paserze ciążył prawny szczególnie obowiązek ujawnienia prawdy o okolicznościach związanych z rzeczą uzyskaną za pomocą czynu zabronionego. Tak więc podstawie art. 292 § 1 k.k. podlega karalności również paserstwo zawinione nieumyślnie. Według dyspozycji § 1 tego artykułu zachodzi ono, gdy sprawca na podstawie towarzyszących jego czynowi okoliczności powinien i może przypuszczać, że rzecz, którą nabywa, pomaga w zbyciu, przyjmuje lub pomaga w jej ukryciu, pochodzi z czynu zabronionego. Do takich okoliczności można zaliczyć nabywanie w podejrzanych okolicznościach rzeczy, która normalnie nie występuje w prywatnym obrocie; po cenie rażąco niskiej, niewspółmiernej do wartości; gdy rzecz ma znamiona przeróbek identyfikacyjnych itp. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 lutego 2000, II Aka 75/99, Orz. Prok. i Pr. 2000, nr 6). Strona podmiotowa nieumyślnego paserstwa zrelacjonowana została do elementu określającego źródło pochodzenia rzeczy będącej przedmiotem nabycia, udzielenia pomocy do jej zbycia albo przyjęcia lub udzielenia pomocy do jej ukrycia. Ustawa stanowi, że dopuszcza się nieumyślnego paserstwa, kto nabywając rzecz, pomagając do jej zbycia, przyjmując ją lub pomagając do jej ukrycia, na podstawie towarzyszących okoliczności, powinien i może przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Przy paserstwie nieumyślnym sprawca nie wie, że rzecz będąca przedmiotem jego działań została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, lecz w konkretnym układzie okoliczności faktycznych, w których podejmuje określone czynności w stosunku do rzeczy, istniały możliwości powzięcia przez niego przypuszczenia, że rzecz została uzyskana za pomocą takiego czynu. Podstawą owej możliwości przypuszczenia dotyczącego pochodzenia rzeczy są „okoliczności towarzyszące” nabyciu rzeczy, udzieleniu pomocy do jej zbycia, przyjęciu lub udzieleniu pomocy do jej ukrycia (za Komentarz do art. 292 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A.

Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) .

Okoliczności towarzyszące mają charakter obiektywny i mogą przybierać postać na przykład nabywania rzeczy w melinie złodziejskiej, nabywania rzeczy po rażąco niskiej cenie, niewspółmiernej do rzeczywistej wartości rzeczy, nabywania rzeczy, w której dokonano przeróbek, zmiany lub zniszczenia albo zamazania znaków identyfikacyjnych, nabycia rzeczy normalnie niewystępujących w prywatnym obrocie itp. (por. A. Marek, Prawo karne..., s. 547; L. Gardocki, Prawo karne, s. 308). Układ okoliczności towarzyszących warunkuje istnienie powinności i możliwości powzięcia przez sprawcę przypuszczenia, że stanowiąca przedmiot działania rzecz uzyskana została za pomocą czynu zabronionego. Jeśli układ okoliczności towarzyszących jest tak nietypowy, że nie można wyciągnąć z niego żadnych wniosków co do pochodzenia rzeczy, wówczas brak jest podstaw do subiektywnego przypisania sprawy nieumyślności.

W powyższej sprawie oskarżeni H. J. i Z. H. odnośnie czynów opisanych w pkt. I i III zarzutów nie wypełnili znamion czynu zabronionego opisanego w art. 291 § 1 k.k. ani też znamion czynu z art. 292 § 1 k.k. . Należy zauważyć iż dla popełnienia przestępstwa opisanego w art. 291 § 1 k.k. konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 § 1 k.k. nie jest konieczna natomiast świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. Natomiast przy paserstwie nieumyślnym opisanym w art. 292 § 1 k.k. sprawca nie wie, że rzecz będąca przedmiotem jego działań została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, lecz w konkretnym układzie okoliczności faktycznych, w których podejmuje określone czynności w stosunku do rzeczy, istniały możliwości powzięcia przez niego przypuszczenia, że rzecz została uzyskana za pomocą takiego czynu. Podstawą owej możliwości przypuszczenia dotyczącego pochodzenia rzeczy są „okoliczności towarzyszące” nabyciu rzeczy. W powyższej sprawie samochód marki O. (...) zakupiony przez oskarżonego Z. H. dla oskarżonego H. J. posiadał pełen komplet dokumentów konieczny do zarejestrowania samochodu i dwa oryginalne komplety kluczy . Należy podnieść iż oskarżony Z. H. w dniu 16 lutego 2010 r. przed zakupem tego samochodu udał się z właścicielem autokomisu z tym samochodem do najbliższej stacji (...) celem sprawdzenia stanu nadwozia , wiarygodności numerów VIN , stanu licznika oraz stanu technicznego tego pojazdu . Natomiast po powrocie do komisji samochodowego jego właściciel skontaktował się z osobą która miała być za właścicielem tego samochodu , która następnie podpisała umowę sprzedaży tego samochodu jako G. C.. Oskarżony Z. H. tym samym nie mógł przypuszczać iż samochód pochodzi z przestępstwa a osoba która podpisała umowę nie jest właścicielem tego pojazdu . Dodatkowo należy podnieść iż podczas czynności związanych z rejestracją tego samochodu w niemieckim wydziale komunikacji został on ponownie sprawdzony pod względem czy nie jest kradziony następnie zostały wydane niemieckie tablice rejestracyjne i wystawiony niemiecki dowód rejestracyjny. Tym samym oskarżony Z. H. podjął wszelkie możliwe działania by ustalić że pojazd ten nie pochodzi z przestępstwa . Fakty te potwierdza opinia Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Stołecznej Policji w W. z dnia 24 maja 2013 r. nr (...) w której stwierdzono iż numer nadwozia VIN o treści : „ (...)” samochodu osobowego O. (...) o nr rej. (...) nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi śladów przerabiania . Tablica znamionowa nosi cechy fabrycznego wykonania oraz nie nosi ona śladów przerabiania , nie stwierdzono również śladów jej wtórnego montażu (k. 69-71) . Ponadto samochód ten został nabyty za kwotę 6000 EURO czyli wyższą niż cena wywoławcza jako wskazał jego właściciel G. C. . Z wyżej podanych powodów także oskarżony H. J. był pewien że samochód ten nie pochodzi z przestępstwa . Dodatkowo należy wskazać iż dopiero dniu 30 lipca 2012 r. G. C. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. C. w związku ze sprzedażą jego samochodu marki O. (...) nr rej. (...) . W związku z powyższym pojazd ten został wprowadzony jako zaginiony do bazy S. w dniu 01 sierpnia 2012 r. .

Tak więc żaden z dowodów zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym nie wskazywał na fakt iż oskarżeni H. J. i Z. H. wiedzieli iż samochód marki O. (...) pochodzi z przestępstwa lub na podstawie towarzyszących okoliczności powinni i mogli przypuszczać, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Tym samym wobec braku realizacji przez oskarżonych H. J. i Z. H. znamion czynów z art. 291 § 1 k.k. (jaki i czynu z art. 292 § 1 k.k.) Sąd uniewinnił ich od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. I i III zarzutów aktu oskarżenia .

Natomiast zgodnie z treścią art. 272 k.k. karze podlega kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Przepis art. 272 k.k. określa odpowiedzialność za wyłudzenie poświadczenia nieprawdy (zwane niekiedy „falszem intelektualnym pośrednim”) przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu. Należy przyjąć, że wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności mającej znaczenie prawne, gdyż należy to do znamion poświadczenia nieprawdy, które sprawca wyłudza. Zachowanie sprawcy polega na podjęciu podstępnych zabiegów zmierzających do uzyskania dokumentu potwierdzającego nieprawdą, a korzystną dla sprawcy, okoliczność mającą znaczenie prawne. Sprawca może przy tym wprowadzać wystawcę dokumentu w błąd bezpośrednio przez dostarczenie fałszywych informacji lub dokumentów albo pośrednio, np. przy pomocy innych osób potwierdzających nieprawdziwe informacje. Nie muszą to jednak być działania szczególnie przebiegłe, których wykrycie wymaga ponadprzeciętnej uwagi i przezorności. Istotę przestępstwa wypełnia bowiem wprowadzenie w błąd osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu, którym poświadcza w nim nieprawdę działając w dobrej wierze. Przystępstwa określonego w art. 272 k.k. można się dopuścić jedynie umyślnie - w zamiarze bezpośrednim wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Przystępstwo z art. 272 k.k. ma charakter materialny i jest dokonane z momentem zrealizowania skutku w postaci wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, tj. uzyskania takiego dokumentu (tak Andrzej Marek Komentarz do art. 272 Kodeksu Karnego) .

Jeżeli chodzi o czyn zarzucony oskarżonemu H. J. w pkt. II zarzutów nie można stwierdzić iż jego zachowanie realizowało znamiona czynu z art. 272 k.k.. Należy zauważyć iż przestępstwa określonego w art. 272 k.k. można się dopuścić jedynie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Oskarżony H. J. rejestrując samochód O. (...) w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. był pewien z wyżej wskazanych powodów że samochód ten nie pochodzi z przestępstwa i przedłożył pełen komplet dokumentów koniecznych do rejestracji pojazdu jakie otrzymał w związku z zakupem tego samochodu. Tym samym jego działanie nie miało na celu wyłudzenie poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego do wystawienia dokumentów związanych z rejestracją pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) nr vin (...).

Tym samym wobec braku realizacji przez oskarżonego H. J. znamion czynów z art. 272 k.k. Sąd uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II zarzutów aktu oskarżenia .

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd nakazał zwrócić oskarżonemu H. J. dowody rzeczowe opisane postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 30) pod poz. 1-11.

Na podstawie art. 632 k.p.k. wobec uniewinnienia oskarżonego H. J. od zarzucanych mu czynów Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego H. J. kwotę 432 zł (czterysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na podstawie art. 632 k.p.k. wobec uniewinnienia oskarżonego Z. H. od zarzucanych mu czynów Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Z. H. kwotę 432 zł (czterysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.